

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΗΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ἘΣΩΤΕΡΙΚΟΪ: Ἐνιαῖα δραχμαὶ 100. Ἐξέ-
μνη δραχ. 55. Τρίμηνα δραχ. 30.

ἘΞΩΤΕΡΙΚΟΪ: Αἰγύπτου γρόσια διατριμ. 50,
Αμερικῆς δολάρια 5.— Ἀγγλίας καὶ ἄλλων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελίνια 10.
Ἐξέμνη καὶ Τρίμηνα ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΓΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΓΑΡΥΤΗΣ - ΕΜΑΟΥΣΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ ἀνδρo-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰκουμενικῆς μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ἈΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐρμούδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Παρθενεῖον

Περίοδος Β'.—Τόμος 45ος

Ἀθήναι, 22 Ὀκτωβρίου 1938

Ἔτος 60όν.—Ἀριθ. 47

ΟΤΑΝ ΑΝΑΣΤΗΘΗΚΕ ΤΟ ΜΑΜΜΟΥΘ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΜΑΧ ΒΕΓΟΥΕΝ — ΒΡΑΒΕΙΟΝ ἸΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ.

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον—

—Δίχως ἄλλο θὰ ὑπάρχουν κι' ἄλ-
λοι θαμμένοι ἐδῶ ἕνα γόρου, εἶπε ὁ
Νταρλιέ, μὰ πρὸς τὸ παρὸν εἶναι ἀ-
δύνατο νὰ συνεχίσουμε τίς ἐ-
ρευνας. Ἀς μεταφέρουμε αὐ-
τοὺς στὸν καταυλισμό. . .

—Καὶ ὁ Στανίσλαος θὰ
τοὺς ἀναστήσει, πρόσθεσε μὲ
συγκίνηση ἡ Ναδία.

Φόρτωσαν τὰ πτώματα
στ' αὐτοκίνητα ἐλυθῆρα καὶ
τὰ μετέφεραν στὸν καταυ-
λισμό. Ὁ Τῶκεττ ἔκανε
σάν τρελλὸς ἀπὸ τὴ χαρὰ
τοῦ μόλις ἀντίκρουσε τὸ ἀ-
γαπημένο του μαμούθ, ποὺ
ὥστόσο δὲν τὸ εἶχε ἐγκα-
ταλεῖψει περισσότερο ἀπὸ
εἰκοσιτέσσερις ὥρες. Μὰ κι'
ἐκεῖνο ὑποδέχθηκε τὸν φί-
λο του μὲ φανερὰς ἐκδηλώ-
σεις χαρᾶς. Ὅσο γιὰ τὸν
Γιακούτη, αὐτὸς τὸ εὑρίσκει
τώρα ἐντελὴ φυσικὸ νὰ ζῆ
συντροφικὰ μὲ ἕνα ζῶο τῆς
προϊστορικῆς ἐποχῆς.

Ὅταν ὁ Γιακούτης ἀντί-
κρουσε τοὺς δγκόπαγους δὲν
ἔδειξε καμμιά ἐκπληξὴ βλέ-
ποντας νὰ ξεπροβάλλη μέσα
ἀπὸ ἕναν ἀπ' αὐτοὺς ἕνα
ἀνθρώπινο χέρι.

Πολλὸ συχνὰ συνέβαινε τὸ
χειμῶνα νὰ ἐξαφανισθοῦν
ἀνθρώποι μέσα στὰ χιόνια καὶ νὰ βρε-
θοῦν τὴν ἀνοιξὴ τὰ πτώματά τους
παγωμένα. Οἱ σοφοὶ τῆς Ἐδρώπης
τίποτε τέτοιους θὰ βρῆκαν, σκέφθηκε.

Ἡ μεγάλη δερμάτινη σκηνή, τὸ
φορητὸ ἐργαστήριον, στήθηκε πάλι καὶ
οἱ ἑπτὰ δγκόπαγοι μὲ τὰ πτώματα το-
ποθετήθηκαν κοντὰ στὶς μηχανές. Τὸ
πείραμα ποὺ εἶχε τέτοια καταπλη-

κτικὴ ἐπιτυχία στὸ μαμούθ θὰ δο-
κιμαζόταν τώρα καὶ σὲ ἀνθρώπους.
Ὁ Τῶκεττ ἐθριάμβευσε.

— Τὰ βλέπετε, κύριε Μουζέν, ἔ-

—Ὁ Στανίσλαος θὰ τοὺς ἀναστήσει, εἶπε ἡ Ναδία. (Σελ. 414, στ. α')

λεγε, σὲ ἀνθρώπους μὴ φορὰ θὰ κα-
ταλήγατε. Ἐκεῖνο ποὺ δὲν πειραμα-
τισθήκατε σὲ μένα θὰ τὸ πειραματι-
σθῆτε τώρα σ' αὐτούς. Πόσο τοὺς ζη-
λεῶ!

—Δὲν ἔχω καμμιά βεβαιότητα πῶς
θὰ ἐπιτύχω.

—Ἐγὼ δὲν ἔχω καμμιά ἀμφιβο-
λία, εἶπε ὁ Τῶκεττ καὶ νὰ ἰδῆτε ποὺ

θὰ πῆμε στὸ Παρίσι τοὺς ἀνθρώπους
ἀνεδασμένους στὴ ράχη τοῦ μαμούθ.

Οἱ κινητῆρες μπῆκαν πάλι σὲ ἐ-
νέργεια. Τὸ πρῶτο ποὺ ἔπρεπε τώρα
νὰ κάνουν ἦταν νὰ ξεπαγώσουν τὰ
πτώματα, νὰ τὰ ἐλευθερώσουν ἀπὸ
τὸ κρύσταλλο οἴπου βρισκόταν σκλα-

δωμένα. Μὲ ἱερὴ συγκίνηση εἶδαν αἱ
Ἐδρωπαῖοι τὰ σώματα σιγά-σιγά νὰ
ξεχωρίζουν ἀπὸ μέσα ἀπὸ τοὺς πά-
γους. Τὸ νερὸ ἔτρεχε σάν ποτάμι
ἀπὸ πάνω τους καὶ σὲ λίγες ὥρες τὰ
πτώματα κοίτονταν στεγνά, τὰ ἕνα
κοντὰ στ' ἄλλο, κατὰ χλωμα καὶ ἀ-
καμπτα. Ἦταν τέσσερις ἀνδρες καὶ
τρεῖς γυναῖκες. Ἀπὸ τίς δερμάτινες

και πολύχρωμες ζώνες τους κρέμονταν όπλα από ελεφαντοκόκαλο ή πελεκημένη πέτρα.

— Τά όπλα αυτά είναι της άκμης της λιθίνης εποχής, είπε ο Νταρλιέ. Πόσην ώρα φαντάζεσθε, πρόσθεσε ρωτώντας τον Μουζέν, πώς θα χρειασθήτε ώσπου να τους ξεπαγώσετε εντελώς;

— Τρεις ώρες το λιγώτερο είπε ο Μουζέν.

— Έχω λοιπόν καιρό μπροστά μου, έκανε ο γέρος σοφός και παίρνοντας μαζί του και τον Γιακούτη βγήκε από τη σκηνή.

Η Ναδία και ο Μουζέν έμειναν μόνοι τους για να έπιτηρούν τα θερμόμετρα, να ετοιμάσουν τις σύριγγες του όρρου και να δοκιμάσουν τις ηλεκτρικές μηχανές.

— Εάν αυτοί οι άνθρωποι είναι όπως νομίζει ο Νταρλιέ, σύγχρονοι του μαμμούθ, το πράγμα καταντάει ασύλληπτο, έκανε η Ναδία. Οι άνθρωποι αυτοί θα είναι ο ζωντανός σύνδεσμος ανάμεσα σε δύο γεωλογικές εποχές, ανάμεσα σε δύο δόλτελα διαφορετικούς κόσμους.

Ο Μουζέν έμεινε σκεπτικός. Έδλεπε φανερά τι αποτελέσματα μπορούσε να έχει η ανακάλυψή του και αυτό του προέξανε τρόμο.

— Και έμεις, Ναδία; έκανε ξαφνικά. Δεν θα έπρεπε το παρόν να μας συνδέσει για ένα ευτυχισμένο μέλλον;

Πήγε κοντά στη νέα και της είπε: — Σας χαρίζω έλες μου τις επιτυχίες για να μου προσφέρετε την αγάπη σας. Είναι τόσοσ καιρός που αισθάνομαι για σας την πιο βαθιά εκτίμηση και συμπάθεια.

Μπροστά ο' αυτή την άπρόοπτη εκδήλωση η Ναδία έδειξε κάποια έκπληξη, έβαλε το δάκτυλο στα χείλη και ψιθύρισε.

— Σούτ. Θα ξαναμιλήσουμε γι' αυτά. Για την ώρα ένα μας απασχολεί: Ν' αναστήσουμε αυτούς τους ανθρώπους. Πριν να κοιτάξουμε τον εαυτό μας άς κοιτάξουμε αυτούς τους ανθρώπους και άς σκεφθούμε έλο το καλό που μπορούν να προσφέρουν στην ανθρωπότητα οι ανακαλύψεις μας.

Ο Μουζέν ήταν έτοιμος να απαντήσει και να διαμαρτυρηθή όταν η πόρτα της τένας σηκώθηκε και παρουσιάστηκε ο Νταρλιέ.

— Κοιτάξτε τι σας φέρνουμε! φώναξε θριαμβευτικά.

Και μαζί με τον Τώκεττ και τον οδηγό έβαλε μπροστά στα πόδια τους ένα πλήθος όπλα λεπτότατα εργασιμένα από έξολο σκληρό με μύτη από πέτρα ή από κόκαλα.

— Οι άνθρωποι που βρίσκονται ξαπλωμένοι αυτοί είναι σύγχρονοι του μαμμούθ. Ορίστε κι' οι άποδείξεις.

Και ο Νταρλιέ έδειξε τα όπλα αυτά που είχαν ανακαλύψει μέσα στον πάγο, δίπλα στα πτώματα που βρίσκονταν τώρα αυτοί.

— Άς ελπίσουμε πως σε λίγο θα μας το βεβαιώσουν και οι ίδιοι είπε ο Μουζέν. Φτάνει να μπορέσουμε να τους καταλάβουμε.

Βάζοντας όπερανθρώπη θέληση ο Μουζέν κατέβηκε χωρίς να τρέμει το χέρι του να βυθισθί τη βελόνα στην καρτώδα ενός από τα πτώματα. Έκείνη τη στιγμή μια φωνή άκούστηκε:

— Ω, τί νόστιμη γκέρλ!

Ήταν ο Τώκεττ που κοίταζε με θαυμασμό το πτώμα μιας νέας που και στο θάνατο άκμήη το πρόσωπό της είχε διατηρήσει μια υπερέφηνη χάρη.

Ο Νταρλιέ άπήντησε:

— Πραγματικά είναι έλοι τους από τα ωραιότερα υποδείγματα της ινδοευρωπαϊκής φυλής. Διαφέρουν απόλυτα από τις μογγολικές και τουρκικές φυλές που κατοικούν σήμερα στη Σιβηρία. Και μου φαίνεται πολύ περίεργο πως βρέθηκαν εδώ ψηλά.

Από τους έπτά προϊστορικούς ανθρώπους τέσσερις ήταν άντρες και τρεις γυναίκες: Ένα ζευγάρι καμιά τριανταριά χρόνων, ένα άλλο ζευγάρι ως πενήντα χρόνων, η νέα που είχε θαυμάσει ο Τώκεττ, ένα άγριό μικρότερο της και τέλος ένας άνδρας ως σαράντα χρόνων.

Ο Τώκεττ στεκόταν κοντά στη νέα και περίμενε με άγωνία την πρώτη σύσπαση που θα φανέρωνε το ζωντανεμά της. Πραγματικά αυτή πρώτη άνοιξε τα μάτια της και έβριζε τη σοσιτισμένη ματιά της ο' αυτό τον άγνωστο που ήταν συυμμένος από πάνω της. Δίγα λεπτά άργότερα και οι έπτά προϊστορικοί άνθρωποι είχαν ξαναγυρίσει στη ζωή.

Παιός μπορεί να περιγράψη την ψυχική κατάσταση των αναστημένων από το ένα μέρος κι' εκείνων που τους άνάστησαν από το άλλο;

Οι πρώτοι έβγαιναν από το πιο βαθύ παρελθόν, από τη λιθίνη εποχή για ν' αντικρύσουν έμπρός τους, τους αντιπρόσωπους της εποχής των θαυμάτων της έπιστήμης.

Οι προϊστορικοί άνθρωποι άνακάθησαν και κοίταζαν γύρω τους σαστισμένοι. Εμιάζαν σαν να είχαν ξυπνήσει από βαθύ ύπνο. Είχαν τα μάτια τους κερφωμένα επάνω ο' αυτούς τους ξένους που δίχως άλλο τους θεωρούσαν για κακοποιά πνεύματα.

Σιγά και τρικλιζοντας άκμήη σηκώθηκαν όρθοί. Κοίταζαν τις λάμπες, τα ηλεκτρικά μηχανήματα. Άνάσαιναν βαρεία και γρήγορα άσθμαίνοντας από τον τρόμο. Οι γυναίκες μαζεύτηκαν ή μια κοντά στην άλλη.

Έξαφνα ο μεγαλύτερος από τους άνδρες που έμοιαζε γι' άρχηγός, έβαλε μια κραυγή και τράβηξε το μαχαίρι του από τη ζώνη του. Οι άλλοι τον μνήθησαν μά έδλεπε κανείς ότι είχαν εντελώς χάσει τα νερά τους.

Δέν ήταν και τόσο εύκολο πράγμα να ήσυχάσουν τους τρομοκρατημένους αυτούς ανθρώπους. Όλα τους προκαλούσαν τον τρόμο και την κατάπληξη. Και όμως με άπειρη όπομονή και γλυκύτητα οι τρεις άνδρες και η Ναδία κατέβησαν να τους κένουν ν' άφήσουν την επιθετική τους στάση και να τους δδηγήσουν σε μια από τις άδιες γισούρες. Τους έβουσαν μερικά ψάρια κι' ένα κομμάτι κρέας ταράνδου. Έβαλαν δίπλα και μια άγκυλιά ξερόκλαδα και τους άφησαν να ετοιμάσουν το φαγητό τους.

Πώς να περιγράψη κανείς τη χαρά του Νταρλιέ μπροστά ο' αυτό το θέαμα; Παρευρίσκονταν στον είκοστό αιώνα σε μια σκηνή της καθημερινής ζωής των προϊστορικών ανθρώπων.

Ο άρχηγός άναψε φωτιά τρίβοντας γοργά δυο κομμάτια έξολο το ένα επάνω στο άλλο. Στο διάστημα αυτό οι γυναίκες άνοιγαν τα ψάρια και έκοβαν το κρέας σε κομμάτια. Η έπιδαξιότης τους έκανε κατάπληξη στον Νταρλιέ και στον Μουζέν.

Ο Τώκεττ βρίσκοντας ότι ήταν μεγάλη άνοησία να παιδεύεται κανείς με πέτρινα μαχαίρια τη στιγμή που υπήρχαν άτσάλνια, έβγαλε από την τσέπη του τον μεγάλο του κυνηγετικό σουγιά, τον άνοιξε και τον έδωσε στη νέα. Εκείνη έκανε πίσω τρομαγμένη. Μα ο Νταρλιέ διαμαρτυρήθηκε:

— Φίλε μου, έχε όπ' όφιν σου ότι οι άνθρωποι αυτοί δέν ξέρουν τί είναι αυτό που τους δίνεις. Άγνοούν απόλυτως τα μέταλλα. Είναι άνθρωποι της λιθίνης εποχής.

— Αν δέν το ξέρουν θα τους το έξηγήσω εγώ, είπε ο Τώκεττ. Και παίρνοντας ένα κομμάτι κρέας το έκοψε στα δυο με το σουγιά του κι' όστερα αφήνοντάς το δίπλα στο κρέας έκανε νόημα στους προϊστορικούς ανθρώπους να δοκιμάσουν. Έκείνοι ο' έλο αυτό το διάστημα τον παρακολουθούσαν με το στόμα άνοιχτό. Τέλος ένας, ο πιο ήλικιωμένος ξεπαρρεύτηκε και παίρνοντας το σουγιά έβαλε δλη του τη δύναμη για να

κόψη το κρέας, όπως ήταν μαθημένος από τα πρωτόγονα δικά τους μαχαίρια. Στο πρόσωπό του καθρεφτίστηκε δλη ή έκπληξη που ένουωσε όταν είδε με πόση εύκολία κοβόταν το κρέας. Ξαναδοκίμασε δυο τρεις φορές ένώ οι σύντροφοί του είχαν μαζευτεί γύρω του. Ο Τώκεττ θριάμβευε.

— Βλέπετε, έλεγε στον Νταρλιέ. Τους έκπολείζω.

Έξαφνα μια φωνή πόνου τους έκανε να γυρίσουν. Ένας από τους πρωτογόνους είχε περάσει το χέρι του πάνω από την άκονισμένη κόψη του σουγιά και είχε άνοιξει βαθιά το δάκτυλό του. Ο κύκλος σκόρπισε άμέσως και ο πληγωμένος πέταξε μακριά το σουγιά λέγοντας θυμωμένος κάτι σε άγνωστη γλώσσα.

— Χμ, μου φαίνονται ότι δέν είναι και τόσο ένθουσιασμένοι από την πρώτη έπαφή τους με τον πολιτισμό, είπε ο Νταρλιέ. Κοίταξε, ξαναπήραν τα πέτρινα εργαλεία τους και μάς κοιτάζοντας καχύποπτα. Δίχως άλλο θα φαντάζονται πως μέσα στο μαχαίρι κατοικεί κάποιο ύπουλο και εκδικητικό πνεύμα που δαγκώνει μόλις το πιάσης.

Ο Τώκεττ δέν πρόλαβε να του άπαντήσει γιατί δόλοκληρη ή φυλή είχε ξεσηκωθεί άκούγοντας το μαμμούθ που φώναζε απέξω από τη σκηνή. — Ως τα τώρα δέν το είχαν ίδει γιατί ήταν δεμένο από το άλλο μέρος της πλαγιάς. Οι άνδρες είχαν άρπάξει τα δόρατά τους και τα τόξα τους. Τα μάτια τους γυάλιζαν και ψιθύριζαν «Χερόθ» που στη γλώσσα τους έσήμαινε φαίνεται το μαμμούθ.

— Διάβολε, είπε ο Νταρλιέ, δέν έχω σκοπό να τους άφήσω να σκοτώσουν το μαμμούθ μου. Φέρε το έδω, Τώκεττ, και δείξε τους πως το έχεις έξημερώσει.

Ο Άμερικανός έτρεξε έξω και σε λίγο ξαναγύρισε δδηγώντας το μαμμούθ από τη προδοσίδα. Μα το μαγαθήριο όταν μυρίστηκε τους άναστημένους σύγχρονους του θυμήθηκε φαίνεται πως αυτοί ήταν οι πραγματικοί του έχθροι και άρχισε να όρβεται δυνατότερα από κάθε άλλη φορά, και τέλος ξεφεύγοντας από τον Τώκεττ άρχισε να τρέχει προς το δάσος. Με μύριες δυσκολίες ο Τώκεττ κατάφερε να το τσακώσει, να το ήμερέψη και να το ξαναφέρει πίσω. Μπροστά ο' αυτό το θέαμα οι προϊστορικοί άνθρωποι έμειναν καθηλωμένοι από την έκπληξη.

— Μη σας φαίνεται παράξενο, είπε ο Νταρλιέ. Ο χιλιόχρονος χρόνος αυτών των ανθρώπων γι' αυτούς τους

ιδίους δέν υπήρξε τίποτε περισσότερο από τον ύπνο μας νύχτας. Ο χρόνος δέν έχει παρά σχετική έννοια. Οι άνθρωποι αυτοί ξυπνώντας βρέθηκαν με τις ίδιες σκέψεις και τις ίδιες άντιλήψεις που είχαν τη στιγμή που τους άνάγκωσε το κρύο. Κι' αυτό είναι το θαυμαστό στις έρευνές σου, αγαπητέ μου Μουζέν. Έκανες δυνατή την προσέγγιση των πιο μακρινών προγόνων με τα τρισεγγονά τους.

— Λοιπόν, είπε εύθιμα ο Τώκεττ αυτός ο άνθρωπος, ο άρχηγός τους, είναι ίσως ο παππούς σας κ. Νταρλιέ, μέλο που είναι κατά δέκα χρόνια νεότερός σας.

— Αυτό είναι αλήθεια, έκανε γελώντας ή Ναδία. Τι περίπλοκη συγγένεια!

Όλοι διασκέδασαν μ' αυτή τη σκέψη και άμέσως άποφάσισαν να τηλεγραφήσουν στον Λαρζάκ:

« Άναστήσαμε έπτά προϊστορικούς ανθρώπους. Εύρηκαμε ένα παππού νεότερο από μάς».

— Θα μάς περάσει για τρελλούς, είπε ο Νταρλιέ, που γελοώσε σαν παιδί. Τι θα πη όμως όταν δη τους ίδιους τους άναστημένους, και το μαμμούθ;

(Ακολουθεί)

KIMON ΛΑΚΙΔΗΣ

O ANANIAS

Ο ΚΩΣΤΑΚΗΣ ΘΕΛΕΙ — Ο ΚΩΣΤΑΚΗΣ ΔΕΝ ΘΕΛΕΙ

[ΚΗ'

Ο κ. Άψε-Σβύσε χτυπά ένα κουδούνι. Η παρόσταση ξαναρχίζει. Όσοι είχαν σηκωθεί, ξανακάθονται. Με τί άνυπομονησία και περιέργεια περιμένουν να ίδοϋν τα καινούργια θαύματα του ταχυδακτυλογού. Νά τος! Σιάζει το φρόνιο του, τα μαλλιά του, ύποκλίνεται μπροστά στη Άννα και τη ρωτά:

— Δεσποινίς, έχετε πάνω σας χρομάτα; — Όχι... Κάτι λίγα νίκελ... άπαντά κοκινίζοντας ή μικρή. — Μη λέτε ψέμματα! της λέει ο κ. Άψε-Σβύσε σοβαρά. Εγώ θα σας άποδείξω άμέσως πως έχετε πάνω σας και μέσα σας... θησαυρό! Έλάτε δώ!... Μη φοβάστε! Καθήστε, παρακαλώ, ο' αυτό το σκαμνί...

Ο κ. Άψε-Σβύσε είναι επιτακτικός. Θέλοντας και μή, ή μικρή Άννα σηκώνεται. Ο κ. Άψε-Σβύσε την παίρνει από το χέρι και την καθίζει στο σκαμνί μπροστά ο' έλους. Έπειτα την άγγίζει με το ραβδί του, κι' άρχίζει να της βγάξη από τις τσέπες της φράγκα, δίφραγκα, τάλληρα, άκόμα και χρυσά ναπολεόνια! Τι θαύμα είναι πάλι τούτο; Πώς ή μικρή Άννα είχε στις τσέπες της τόσα πλούτη, χωρίς να το ξέρη;...

Κι' ένώ κοιτάζει κατασαστισμένη, ο κ. Άψε-Σβύσε της λέει:

ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ

ΚΙ' ΟΙ ΔΥΟ ΒΡΑΔΥΓΛΩΣΣΟΙ

Σε μια συναστροφή, ο οικοδεσπότης παρουσιάζει ένα φίλο του ο' έναν άλλον:

— Ο κύριος "Άλφα... ο κύριος Βήτα...

Δίνουν τα χέρια κι' ο πρώτος άρχίζει:

— Χαί...χαί...χαί...ρω...πο...πο...πολό!

Ο δεύτερος συγχρόνως:

— Χαί...χαί...χαί...ρω...πο...πο...πο...

Ο πρώτος θυμώνει και διακόπτει:

— Κύ...κύ...κύριε! Κο...κο...κο...κοροϊδεύετε!

Ο δεύτερος δυνατότερα:

— Κύ...κύριε! Κο...κο...κο...κοροϊδεύετε!

Είναι έτοιμοι να πιασθούν. Ο οικοδεσπότης, με κόπο κρατώντας τα γέλια του, μπαίνει στη μέση:

— Έ, σταθίτε!... Κανένας δέν κοροϊδεύει τον άλλον!... Σύμπτωσις να είσθε κι' οι δυό... βραδύγλωσσοι!

— Ά!...σு...σு...σு...γνώμην!

— Ά!...σு...σு...σு...γνώμην!

Ξαναδίνουν τα χέρια και το κομικό έπεισόδιο τελειώνει.

— Ανοίξτε ακόμα τὸ στοματάκι σας. . . "Είσι, μπράβο ! ! . Τώρα σταθήτε. . . Μόλις θὰ βάλω μέσα τὸ δάχτυλό μου, καὶ θὰ ἴδητε τί θὰ βγῆ !

Πραγματικῶς. Ὁ κ. "Αψε-Σβύσε χώνει λίγο τὸ δάχτυλό του στὸ στόμα τῆς "Αννας, χωρὶς νὰ τῆς ἀγγίξῃ οὔτε γλῶσσα, οὔτε δόντια, οὔτε χεῖλη. Καὶ καθὼς τὸ τραβᾷ πάλι ἔξω βγαίνουν καὶ πέφτουν κάτω—ἀπὸ τὸ στόμα τῆς ! — ἓνα σωρὸ ἀσημένια καὶ χρυσᾶ νομίσματα ! Τὰ εἶχε μέσα τῆς λοιπὸν :

Ὁ Κωστάκης, ἀπὸ τὴ θέση του, θαυμάζει σὰν τᾶλλα παιδιά, μὰ καὶ ζηλεύει. Μόνο τῆς "Αννας θὰ ἔβγαζε λεπτὰ ὀκ. "Αψε-Σβύσε : "Αχ, νὰ τὸν φώναζε κι' αὐτὸν νὰ καθήσῃ σ' ἐκεῖνο τὸ σκαμνί, νὰ τοῦ βγάλῃ ἀπ' τὸ στόμα. . . ναπολεόνια !

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΤΟΜ ΣΩΓΕΡ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ MARK TWAIN

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Μόλις εἶχαν τελειώσει τὸ πρόγευμά τους ὅταν ἀκούστηκε νὰ χτυποῦν τὴν πόρτα. Ὁ Χῶκ ἔτρεξε νὰ κρυφθῆ πουθενά, μὰ ὁ Βᾶλλιξερ σηκώθηκε, πῆγε κι' ἀνοίξε τὴν πόρτα καὶ μέσα στὸ σπῆτι μπήκαν διάφορες κυρίες καὶ κύριοι καὶ πρώτη ἡ χήρα Ντούγκλας. Τὸ νέο φαίνεται πὼς ἔγινε γνωστὸ.

Ὁ γέρος διηγήθηκε σὲ ἄλλους τὰ περιστατικὰ τῆς περασμένης νύχτας καὶ ἡ χήρα Ντούγκλας δὲν ἤξερε πὼς νὰ τοῦ δείξῃ τὴν εὐγνωμοσύνη της.

— Οὔτε λέξη πιά, κυρία μου, τὴν ἔκοψε ὁ γέρο-Βᾶλλιξερ. Κάποιον ἄλλον θὰ ἔπρεπε νὰ εὐχαριστήσετε καὶ ὄχι ἐμένα καὶ τὰ παιδιά μου. Μὰ δὲν θέλει ν' ἀναφέρουμε τ' ὄνομά του μὲ κανένα τρόπο.

Τὰ λόγια τοῦ γέρου γέννησαν τέτοια περιέργεια σὲ ἄλλους πὸ τὸ περιστατικὸ τὸ ἴδιο ἐπισκιάστηκε μπροστὰ σ' αὐτὸ τὸ νέο μυστήριον. Μὰ ὁ γέρος δὲν παρασυρόταν οὔτε ἀπὸ τὰ παρακάλια, ἴσως ἀπὸ τὴς πονηρὰς ἐρωτήσεις τῶν ἐπισκεπτῶν του καὶ δὲν φανέρωνε τὸ μυστικόν. Στὸ τέλος εἶπε ἡ χήρα :

— Ἐγὼ εἶχα πέσει στὸ κρεβάτι μου καὶ διάβαζα καὶ γι' αὐτὸ εἶχα τὸ φῶς ἀναμμένο. Ὑστερα μὲ πῆρε ὁ ὕπνος καὶ κοιμήθηκα τόσο βαθειά πὸς δὲν ἀκουσα τίποτε. Γιατὶ δὲν ἐρχόσαστε νὰ μὲ ξυπνήσετε

— Σκεπτήκαμε πὼς δὲν ὑπῆρχε κανένας λόγος, δὲν ἦταν πιά φόβος νὰ ξαναφανοῦν ἐκεῖνοι οἱ κακούργοι, λοιπὸν τί θὰ ὠφελοῦσε νὰ σὰς ξυπνήσω καὶ νὰ σὰς κατατρομάξω :

Στὴν ἐκκλησίαν πῆγαν ὀλοὶ νωρὶς ἐκεῖνο τὸ κυριακάτικο πρωῒνόν. Τὸ

ΕΝΔΟΣΑ ΠΑΙΔΙΑ

Γνωρίζετε αὐτὸ τὸ χαριτωμένο ναυτάκι; — Εἶναι ἡ Τροῦντε Στάρκ, ὁ μικρὸς κινηματογραφικὸς «ἀστήρ» σ' ἐν' ἀπὸ τὰ ἔργα τοῦ παιζέτι.

περιστατικὸ τῆς περασμένης βραδυᾶς εἶχε διαδοθῆ σ' ὅλο τὸ χωριὸ καὶ καθέννας τὸ διηγόταν καὶ τὸ στόλιζε ὅπως ἤθελε. Ἐν τῷ μεταξύ ἤρθε εἰδηση πὼς οὔτε ἐπίασαν τοὺς κακούργους οὔτε βρήκαν καθόλου τὰ ἴχνη τους.

Ὅταν τέλειωσε ἡ λειτουργία, ἡ γυναίκα τοῦ δικαστῆ Θάτσερ, καθὼς προχωροῦσε μαζί μὲ τὸν ἄλλο κόσμον γιὰ νὰ βγῆ πλησίασε τὴν κυρία Χάρπερ καὶ τὴν καλημέρισε.

— Ἀκόμα κοιμάται ἡ Μπέκυ μου; ρώτησε. Καλὰ τὸ φαντάστηκα ἐγὼ πὼς θὰ γύριζε κατακουρασμένη χθὲς τὸ βράδυ.

— Ἡ Μπέκυ σας; ἀπόρησε ἡ κυρία Χάρπερ.

— Ναί, ἔκανε ἡ κυρία Θάτσερ μ' ἐκπληξή, δὲν κοιμήθηκε χθὲς τὸ βράδυ σπῆτι σας :

— Ὅχι.

Ἡ κυρία Θάτσερ ἔγινε ἀσπρη σὰν τὸ πανί κι' ἔπεσε σὲ μιὰ καρέκλα. Ἐκεῖνη τῇ στιγμῇ πέρασε ἡ θεία Πόλλυ συζητώντας ζωηρὰ μὲ μιὰ φίλη της.

— Καλημέρα κυρία Θάτσερ, καλημέρα κυρία Χάρπερ. Ὁ ἄσπτος υἱός μου πάλι χάθηκε. Φαντάζομαι πὼς θὰ ἔμεινε τὸ βράδυ σὲ μιὰ ἀπὸ τὴς δύο σας, ἔ; Καὶ τώρα ἔχει κομμένη τὴν οὐρὰ του καὶ δὲν τολμᾷ νὰ παρουσιαστῇ

Ἡ κυρία Θάτσερ κούνησε ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι της κι' ἔγινε ἀκόμη πὸς χλωμὴ ἀπ' ὅτι ἦταν.

— Ὅποτε στὸ δικὸ μας δὲν ἤρθε, εἶπε κι' ἡ κυρία Χάρπερ ἀρχίζοντας κι' αὐτὴ νὰ δείχνῃ ἀνησυχία.

Τὸ πρόσωπο τῆς θείας Πόλλυ ἄλλαξε ἔκφραση.

— Τζὸε Χάρπερ, εἶδες τὸν Τὸμ σήμερον τὸ πρωῒ :

— Ὅχι, κυρία.

— Ποῦ τὸν εἶδες γιὰ τελευταία φορὰ :

Ὁ Τζὸε προσπάθησε νὰ θυμηθῆ μὰ δὲν τὰ κατάφερε.

Ὁ κόσμος ἄρχισε νὰ στέκεται μέσα στὴν ἐκκλησία. Πολλοὶ πλησίασαν τὴς τρεῖς κυρίες καὶ ἄρχισαν κι' αὐτοὶ νὰ δείχνουν τὴν ἀνησυχία τους. Ρώτησαν τὰ παιδιά, ρώτησαν τοὺς μεγάλους. Ὅλοι εἶπαν πὼς ἦταν τό-

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΔΙΑΤΟΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΑΡΑΣΕΩΣ"

1. BAENH KAPATZOGAOU, Νίκη, Βόλος. Α' Βραβείον εἰς τὸν 282ον Διαγ. Λογισμὸν Πνευμ. Ἀσκήσεων.— 2. ΙΩΑΝΝΗΣ Γ. ΑΥΘΟΒΟΥΝΙΩΤΗΣ, Ἀχιλλεύς, Ἀθήναι. Α' Βραβ. εἰς τὸν 273ον Διαγ. Λογισμὸν.— 3. ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΗΣ ΜΑΡΙΝΟΣ, Πρίγκιψ Σερβίν, Ζάκυνθος Ἀντιπρόσωπος Συλλόγου «Διαπαρασιστῆ Συντροφίᾳ», ὁ ὁποῖος ἔλαβε Β' Βραβείον εἰς τὸ ἑσπερίδιον τοῦ 1988.

σος κόσμος καὶ τόσο σκοτάδι στὸ βαποράκι σὰν γύριζαν, πὸς δὲν μπόρεσαν νὰ ἴδωσιν ἂν ἦταν μαζί τους ὁ Τὸμ κι' ἡ Μπέκυ. Κανένας ἄλλωστε δὲν συλλογίστηκε νὰ ρωτήσῃ μήπως ἔλειπε κανένα παιδί.

Κάποιο παιδί τότε εἶπε μήπως τυχὸν καὶ βρισκόνταν ἀκόμα μέσα στὴ σπηλιά.

Ἡ κυρία Θάτσερ στὸ ἀκουσμά αὐτὸ ἐλιποθύμησε. Ἡ θεία Πόλλυ ἔσμιξε τὰ χεῖριά της καὶ ἄρχισε νὰ κλαίῃ. Τὸ νέο κυκλοφόρησε ἀπὸ στόμα σὲ στόμα, ἀπὸ ἄκρο σὲ ἄκρο καὶ σὲ πέντε λεπτά τῆς ὥρας ὄλες οἱ καμπάνες χτυποῦσαν ἀγρία καὶ καλοῦσαν τὸν κόσμον νὰ μαζευθῆ γιὰ νὰ φάξουν νὰ βροῦν τὰ παιδιά.

Τὸ ἐπεισόδιον τοῦ λόφου λησμονήθηκε ἄλλοτετα, ἡ καταδίωξη τῶν κακούργων ἐγκαταλείφθηκε, ἐτοιμάστηκαν ἄλογα, βαρβάκια ἐλύθησαν στὸ ποτάμι, διέταξαν τὸ βαποράκι νὰ εἶναι ὄπ' ἀτιμὸν καὶ πρὶν περάσῃ μισὴ ὥρα διακόσιοι ἄνδρες ξεκίνησαν καὶ τράβηξαν κατὰ τὴ σπηλιά.

Ὅλο τὸ ἀτέλειωτο ἐκεῖνο ἀπόγευμα τῆς Κυριακῆς τὸ χωριὸ φαινόταν ἄδειο καὶ νεκρὸ. Πολλὲς γυναῖκες πῆγαν στὴν κυρία Θάτσερ καὶ στὴ θεία Πόλλυ γιὰ νὰ τοὺς δείξουν τὴ συμπαθειὰ τους καὶ νὰ τὴς παρηγορήσουν.

Ὅλη τὴ νύχτα τὸ χωριὸ ἀγρυπνοῦσε περιμένε νὰ μᾶθῃ νέα καὶ ὅταν ἐπιτέλους ἄρχισε νὰ ξημερώνῃ ἤρθε ἀπὸ τὴ σπηλιά ἓνας ἄνθρωπος λαχανιασμένος καὶ τὴ μὴν εἰδηση πὸς ἔφερε ἦταν αὐτὴ : «Στείλιτε κι' ἄλλα κερὶα καὶ ἡ θεία Πόλλυ ἦταν μισότρελλες ἀπὸ τὴν ἀγωνία.

Ὅταν ἔφεξε γύρισε ἀπὸ τὴ σπηλιά ὁ γέρο Βᾶλλιξερ μὲ τὰ ρούχα του γεμάτα κερὶα, καταλασπωμένος καὶ ἀποκαμωμένος. Στὸ κρεβάτι του βρήκε ξαπλωμένον τὸν Χῶκ νὰ καίγεται ἀπ' τὸν πυρετὸ καὶ νὰ παραληρῇ. Ἐπειδὴ ὄλοι οἱ γιατροὶ ἔλειπαν στὴ σπηλιά ἀνέλαβε νὰ περιποιηθῆ τὸν ἀρρωστο ἢ χήρα Ντούγκλας. Εἶπε ὅτι θὰ ἔκανε ἔτι μπόρουμε γι' αὐτὸ τὸ δύστυχο παιδί γιατί εἶτε καλὸ, εἶτε κακὸ, μιὰ φορὰ πλάσμα τοῦ Θεοῦ ἦταν.

— Κατὰ βάθος ἔχει καλὴ καρδιά, εἶπε ὁ γέρο Βᾶλλιξερ.

— Καὶ βέβαια, εἶπε ἡ χήρα. Ὅ, τι κάνει ὁ Θεὸς ἔχει πάντοτε κάτι καλὸ μέσα του.

Δίγες ὥρες ἀργότερα ἄρχισαν νὰ γυρίζουν στὸ χωριὸ δολιχλήρες ὄμαδες ἀπὸ ἄνθρώπους πὸς εἶχαν πιά ἐξαντηθῆ ἀπὸ τὴν κούραση. Ὅσοι ἀντεῖχαν ἔξακολουθοῦσαν ἀκόμη τὴς ἔρευνες. Ἀπ' αὐτοὺς πὸς γύρισε ἔ-

μαθαν ὅτι εἶχαν φάξῃ καὶ τὴς πὸς ἀπόμερες γωνιὰς τῆς σπηλιάς, ἐκεῖ πὸς δὲν εἶχε ξαναπατήσῃ ἄνθρωπος καὶ ὅτι κάθε τόσο στέκονταν κι' ἐρριχναν πιστολιὰς πὸς ἀντηχοῦσαν μέσα στὰ σκοτεινὰ κοιλώματα τῆς σπηλιάς χωρὶς ἄλλη ἀπάντηση. Σὲ μιὰ ἀπόμυρη μεριά εἶχαν βρεῖ γραμμένα μὲ καπνὸ ἐπάνω στὸν τοῖχον τῆς σπηλιάς τὰ ὄνόματα Τὸμ καὶ Μπέκυ καὶ λίγο παρακάτω ἓνα μεταξωτὸ φιδόγκο γεμάτον κερὶα. Ἡ κυρία Θάτσερ τὸν γνώρισε καὶ στὸ ἀντίκρουμά του ἀναλύθηκε σὲ δάκρυα καὶ εἶπε ὅτι αὐτὸ ἦταν τὸ τελευταῖον ἐνθύμιον πὸς θὰ εἶχε ἀπὸ τὴν κόρη της. Μερικοὶ ἄλλοι διηγήθηκαν πὸς κάθε τόσο ἔβλεπαν μακρὰ στὸ βᾶθος νὰ λάμπῃ κανένα φῶς κι' ἔτρεχαν μὲ φωνὲς χαρᾶς πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος, μὰ τοὺς περιμένε μεγάλη ἀπογοήτευση γιατί δὲν ἦταν παρὰ τὸ κερὶ κάποιου πὸς ἔφαχνε ὅπως κι' αὐτοί.

Τρεῖς φρικτὰ ἡμερῶνικα πέρασαν ἔτσι. Ὅλο τὸ χωριὸ εἶχε συβιστεῖ σὲ στυγνὴ ἀπελπισία. Κανένας δὲν εἶχε νοῦ γιὰ δουλειά. Ὁ Χῶκ ἐξακολούθησε νὰ καίγεται στὸν πυρετὸ χωρὶς νὰ ἔχῃ ἰδέα κἄν γιὰ ὅλη αὐτὴ τὴν τραγωδίαν. Μιὰ μέρα σὲ μιὰ στιγμὴ πὸς τὸ μυαλὸ του ἦταν κάπως ἑξαστερο ἔφερε κουβένταν γιὰ τὸν Τὸμ Σῶγερ καὶ ρώτησε μήπως εἶχε βρεῖ τίποτε. Ἡ χήρα ἀκούγοντας τὸ ὄνομα αὐτὸ ἄρχισε τὰ κλάμματα.

— Σῶπα, σῶπα, παιδί μου, εἶπε, σοῦ εἶπα πρωτότερα πὼς δὲν πρέπει νὰ μιλάς. Εἶσαι πολὺ ἀρρωστος.

Ὁ Χῶκ τὴν κοίταξε μὲ ἀπορία ὥστε λοιπὸν δὲν βρήκε τίποτε ὁ Τὸμ; Καλά, μὰ τί εἶχε αὐτὴ καὶ ἔκλαιγε; Ὅλες ὅμως αὐτὲς οἱ σκέψεις ἦταν πολὺ κουραστικὲς γιὰ τὸ ἀδύνατον μυαλὸ τοῦ Χῶκ. Ἐγειρε τὸ κεφάλι του κι' ἀποκοιμήθηκε.

— Ἀποκοιμήθηκε τὸ ὄλοιο. Ἄν βρῆκε, λέει, τίποτε ὁ Τὸμ Σῶγερ. Δὲν λὲς καλύτερα ἂν βρῆκε κανένας τὸν Τὸμ Σῶγερ; Ἀχ, δὲν ὑπάρχει πιά καμμιά ἐλπίδα καὶ λίγοι ἀπόμειναν πὸς ἔχουν ἀκόμη καρδιά καὶ δύναμη νὰ τὸν ψάχνουν.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΝΗΣΙΑ

Γερμένες ἀπὸ τὴν πελαγίσια τοῦ αἰγαίου γλαυκότη, θελκτικὲς Σποράδες
Καὶ σμαραγδένια χάρματα, Κυκλάδες, Μὲ μάρμαρα παλιὰ καὶ κυκαρίσια,
Παθια, μυρτιές, ἀγριόριονα, ξωκλήσια, Πηγὲς πλατανοσκέπαστες, κολιάδες, Μᾶς ζωγραφίζετε μικρὲς, Ἑλλάδες Μέσα σὲ πλαίσια, γραφικὰ, βουνίσια.
Ἀμέθυστοι, ρουμῆνια καὶ ζαφείρια Σμίγουν στὰ δελτινὰ σας μὲ τοπάζια Φιλοῦν τὴς σκοῦνες καὶ τὰ τρεχαντήρια Στὸ λιμανάκι σας νερὰ γαλάζια. Κι' ὅταν δροσῶπνοο φύσῃ μελέτιμ, Λὲς κι' ἡ λεπτὴ ψυχὴ σας γλυκοτρεμει Ἀπὸ τὴν «Κρήνη» Κ. Ν. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ

Φθινόπωρο! γυμνά κλαριά,
Κιτρινωμένα φύλλα,
Σπέρνες ζωές της Άνοιξης
Σταπάζουσε τη γη.
Τά πάρα είναι ξεσημα,
Πουλιού, ούτε φωνή,
Και παγερός ο άνεμος
Μας φέρνει άνατριχίλα.

Στά πρώτα τ' αστραπόβρονα
Τά άνθη τιναχτήκαν
Τά φτερωτά μισέψανε
Σε χώρες τροπικές.
Θαμπόφωτα τά ρόδινα
Τά δειλνά γιγνήκαν
Και σκοτεινές οι ξάστερες
Τροσώμορες αλύγες

Σε βράχους σκοτεινόχρωμους
Άγριοπούλα πετούνε
Στην άμμουδιά άνεμόδαρτο
Εσχύνεται τό κίμα,
Μσο' στην τεφρή τη θάλασσα
Ναυτοκόμια γυρνάνε.
Και χοροσκίτων τό ύγρό
Τό άπέραντό τους μήμα.

Φθινόπωρο! Μελάγχολη
'Η όμορφή τριγύρω
Μελάγχολη σε μία καρδιά
Χωρίς ήλιο κι' άνθος
Σκορπιστήκε από παντού
Της Άνοιξης τό μύρο...
Μά θα ξανάσθη όλόκαρη
Μ' έλλίδας τους κάλους.
Γελιστός Άντιστολάρχος [B]

ΑΛΛΑΓΗ...

Τά σύννεφα είχαν άρχίσει νά τριγυ-
ρονήν στον ούρανό, χωρίς, καθώς φαι-
νότανε, νάχουν σκοπό νά φύγουν ά-
πρακτα, πράγμα πού είχε καιρό και και-
ρό νά συμβή. Και διαρκώς ερχόνταν
ένισχύσεις, κι' όλο γινόταν άπειλη-
τικώτερα. Είχαν γίνει σημαντικό έμ-
πόδιο στον ήλιο. Τέλος, έπειτα από
ένα σωρό μονούβρες κατάρθσαν νά
κυριεύσουν όλόκληρο τον ούρανό. Τέ-
τοιο πράγμα είχαμε μήνες νά τό ί-
δοίμε.

Επί τέλους πέσανε οι πρώτες στα-
γόνες, χοντρές και γρήγορες και σε λί-
γο άρχισε νά βρέχει γιά καλά. Βιαστι-
κά-βιαστικά βγήκανε οι άμπράβες από
κει πού μήνες άναπαύονταν. Πο-
τάμα και λίμνες έγιναν οι δρόμοι πού
μόνο τά νερά πού καταβροχτήρα γνωρί-
ζανε, άν τό γνωρίζανε.

Η τένα του καφετιού, πού άλλοτε
χρησίμευε γιά νά προστατεύη τους πε-
λάτες του άπ' τόν παγερό ήλιο, τώρα
χρησιμεύει γιά νά τους φυλάξη άπ' τη
βροχή.

Τέλος ή βροχή έπαψε, καθάρισε ο
ούρανος και τά σύννεφα άποσπρήκανε
θριαμβευτικά στην άκρη τ' ούρανοδ.
'Ο ήλιος έλαμψε σαν... φθινόπωρο,
σαν ήλιος χειμωνιάτικης λιακάδας. 'Ο
άέρας πού φυσούσε ήταν κρύος, και
τό έδαφος λασπωμένο, ύγρό.

Πάει δηλαδή τό καλοκαίρι.
—'Ελα Νικακή στον ήλιο! φώναξε
μιά μητέρα στο παιδί της, ενώ δύο-
τρεις μέρες πριν γινότανε άκριβός τό
άντίθετο.

Τί άλλαγή! Βαρύτό μας έγινε τό κα-
λοκαίρι. Μ' άνακούφιση κοιτάσαμε τον
συννεφιασμένο ούρανό και μ' εθάρσιση-
ση άκούσαμε τό μονότονο τικ-τάκ της
βροχής. 'Ετσι θα βαρεθούμε, και γρή-
γορα μάλιστα, τό χειμώνα, και μ' ά-
γωνία θα περιμένουμε την άνοιξη. 'Ε-
τσι θα την βαρύνουμε κι' αυτή, άν
βαρύνει πολύ.

Πόσο άγαπούμε αυτή την άλλαγή,
την ποικιλία! Και διαρκώς έπιθυμού-
με τό άλλοιότιμο, τό άγνωστο.

Ζηλεύουμε τους ταγγάνους και προ-
σπαθούμε και μετς νά γίνουμε ταγγά-
νοι. Κι' οι περισσότεροι είμαστε...

Δοξασμένο Άκρωτήρι [B]

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΤΑΞΕΙΔΙ

Ξεκινήσαμε, νυσταγμένες άκόμη, κά-
ποιο όμορφο πρωινό. 'Ο ήλιος δέν είχε
προλάβει νά ροδίση τά γύρω και ή
πρωινή δροσιά ήταν άρκετή ώστε νά
την νιώθουμε σ'όλο μας τό κορμί.

'Ο ρυθμικός κалπασμός των άλόγων
του άμαξιού μας πάνω στην άσφαλτο
των ξεημων δρόμων, ήταν τό μόνο πού
άντηχθεσε μέσα στην κοιμισμένη φύση.
Διασχίζαμε τους μεγάλους δρόμους του
Καίρου, πού μας φαινόταν σήμερα δια-
φορετικοί με τό κλειστό μαγαζιά και
την άσυνήθιστη ήσυχία τους, με κάποιο
θλιμένο χαμόγελο Τ' άφήναμε, άν
όχι γιά πάντα, τουλάχιστον γιά κάμπο-
σο καιρό.

Στό τραίνο, σαν φτάσαμε, έτρεξε
και άρταξε την καλύτερη θέση κοντά
στο παράθυρο. Τριάντα ώρών ταξίδι
γιά την Άλεξάνδρεια, θα πού φαινό-
ταν λιγότερο κουραστικό με μιά εθάρ-
σιση θέα.

Πραγματικά τό χωριουδάκι πού δια-
δεχόταν τόνα τόλλο, οι άπέραντες πυ-
κνωμενές έκτάσεις, οι παραπότα-
μοι του Νείλου, πού συναντούσαμε ά-
φθονος στό δρόμο μας, μ' έκαναν νά
μή δέλω νά ξεκαλλήσω στιγμή τό μά-
τι μου από τό παράθυρο.

Μερικά άρακάκια πούπαιζαν έδώ κι'
έκει τοσαλοβούνιας τά πόδια τους
στό βρομιακα νερά, χαιρικούσαν μ' άγρια
ξερωνητά τό πέρασμά μας.

Άρακάδες άναβοκατέβαιναν σε κάθε

στάση, φορτωμένοι με «συντάνια»,
μάννα τουρανού, σαμμένη σε πλεχτά
χρωματιστά πανερόκια, λεμονιάδες σεβ-
βισιμένες σε ποτήρια και «άγουσούς»,
τ' άγαπημένο τους ποτό.

Μπαινόβγαιναν στα βαγόνια διαλα-
λώντας θορυβώδιστα τά έμπορευμάτα
τους, και μόνο σαν έβλεπαν τό τραίνο
νά ξεκινά άπεφύσζαν νά πηδήσουν πά-
λι έξω και νά φύγουν.

Τό τραίνο δέν είχε καλά καλά στα-
θή στην Άλεξάνδρεια κι' ένα πλήθος
από χέρια και κεφάλια πρόβαλε στα
παραθυρόκια του βαγονιού μας. 'Υπάλ-
ηλοι ξενοδοχείων με τις κατακαθαρές
στολές τους και τόνομα του ξενοδο-
χείου στο κασκέτο ή τό επάνω μέρος
του μανικιού, μικροκαλητές, πού έπέ-
μεναν σάναι και καλά νά πάρης κάτι
και άπ' αυτούς, μ' έλη τη σκάση σου
πώς νά βολέψης τά πράγματα, άχθο-
φόροι πού πηδούσαν σαν δαιμονισμένοι
από τό παράθυρα στα βαγόνια κι' άρ-
καζαν όει εύρισκαν μπροστά τους. 'Ε-
νας, πού κοιτηρός, πρόλαβε κιόλας νά
φορτώση τά πράγματά μας στο κερρο-
τάκι τους.

Άκολούθησα σιωπηλή τον δρόμο γιά
τό τελωνείο.

Οι ίδιες φασαρίες, οι ίδιες έντυπώ-
σεις, οι ίδιες διατυπώσεις πάντα. Κι'
όμως κάθε φορά πού φαινονταν δια-
φορετικές. Στιγμές έξαιρετικά ώραιες,
πού τις ξεναζώ με τό ίδιο ένδιαφέρον
πάντα, σαν κάτι καινούργιο...

Στιγμές πού θάταν δύσκολο νά ξεχω-
ρίσω άν πού γεννούν χαρά ή λύπη...

'Ενοιωσα τά μάτια μου νά βουρκώ-
νουν καθώς τό βαπόρι ξεμάκρυνε από
την στεριά. Κούνησα και γώ με θέρημ
τό μαντηλάκι και άς μήν άφωνα κανέ-
να στην άποβάθρα. Κι' έμεινα στην
κουπαστή, ξεχασμένη γιά όρα πολλή,
με τό μάτι κορμωμένο στην στεριά
ποθόνε σιγά-σιγά παίρνοντας τό χρώ-
μα τουρανού, ενώ τά χείλη μου ένώ-
θησαν σ' ένα στεγνό χαιρυσισμό. Άγα-
πημένη μου πατρίδα, πότε πάλι θα σε
ξεναβρώ;...

Τους [A]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Η Άττε Ίρσι διαβάζει ότι ένα Κα-
τάστημα της Άγοράς έβαλε έκπτωση
είκοσι στα έκάτο.

Και φωνάζει:
—'Όσοι διαν πάρουμε είκοσι δραχ-
μών πράγματα δε θα πληρώσουμε τίποτα.
Μαμά! νά πάμε αύριο.

Άδολάφ

ΜΗΛΗΣΜΟΝΕΙΤΕ πώς κάθε παραγγελία σας
γιά νά έπιτελείται άμέσως, έπεί νά συνοδεύε-
ται και με μιά τυπωμένη ταμεια. έπ' αυτός με τις
δωδεκάς σας στέλνουμε κάθε έβδομάδα τό φύλλον

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Αθήνα 22 όδός Ευριπίδου
την 18 Οκτωβρίου 1938

ΛΟΙΠΟΝ, τό ξανάλεω: 'Όταν πού πα-
ραγγέλλετε φυλλάδια από κανένα παλιό
μου τόμο, νά μου γράφετε, έντός από τό
έτος του, και τό πρώτο του μυθιστόρημα. Π.χ
'Νά μου σταλγες τά δεινα φυλλάδια του τό-
μου του 1937 πού έχει τους Τρεις Μισρούς
Σωματοφόλους». 'Ετσι, και τό έτος άν
σημαίνετε λανθασμένα—και σάς είπα στο
προηγούμενο γιά πού λόγo κάνετε συχνά
λάθος στο έτος—θα έδηγομαι από τό μυ-
θιστόρημα και θα στέλνω σιωπά τά φυλ-
λάδια πού θέλατε.

'Όρατο τό γράμμα σου, Δυσερή, με τις
έντυπώσεις σου από την Άθήνα. Καθόλου
δέν θά ένοχλούσες τον κ. Φαίδωνα, άν ζη-
τούσας νά τον ίδης όταν ήρθες στο γρα-
φείο μου. Δέν είσαι, νομίζω, και πατριώ-
τισσό του; Καλή πρόδο και στην Ε' κι'
όταν έυκαιρή από τά μαθήματα, γράψε μου.

'Ελαβα όσα μου έστειλες, Κεφαλλονί-
τικο Άκρωτήρι, και σου έστειλα τον 'Ο-
δηγό, λυσόχαρτο και 3 τετράδια. Καθώς
θα ίδης στον 'Οδηγό, μόνο με ψευδώνυμο
έγκριμένο μπορεί κανείς νά δημοσιεύη
στη Σελίδα. Και σό τώρα δέν έχεις τό
ψευδώνυμό σου;

Χαίρω, Νεοέλλη, πού έγινες έντελός
καλά. Τά κομμάτια πού έτοιμάσες γιά τό
Σελίδα νά πού τά στέλνης ένα-ένα, όχι ό-
λα μαζί. Τά σημάτια έκείνα πού βλέπεις
στην ταμεια σου είναι βοηθητικά της διεκ-
περάσεως. Μ' αυτά γίνεται ο κατά πόδας
χωρισμός των φυλλαδίων, τό μέτρημα κι'
ή έξέλεψη, πριν σταλδν στο ταχυδρομείο.

'Εκμας καλά, Αγγίλη, πού ξανάσταλες
έλη την άπάντησή σου συμπληρωμένη. Βλέ-
πω με χαρά πώς παρακολουθείς τις όδη-
γίες μου στην αλληλογραφία, ενώ άλλοι,
δυστυχώς, δέν τό κάνουν, παρά περιορι-
ζονται νά διαβάζουν μόνο τις άπαντήσεις
μου σ' αυτούς, κι' έτσι συχνά με ρωτούν
τό ίδια πράγματα πού τά εήτησα ήδη ά-
παντώντας σ' άλλους. Γιά τόν χρησμό έ-
χεις δικιο, έτσι είναι! αλλά κι' όπως δη-
μοσιεύθηκε, πάντα θα λυθή.

Δέν έδιάδασα άκόμη τό κομμάτι σου,
'Αση, αλλά κι' έγώ έλπίζω πώς θάναε κα-
λύτερο από τό πρώτο. Πάντως σου δέν πρέ-
πει νά ποροητηθείς ότε μετά την άπόρι-
ψη του... δεκάτου. 'Ο κ. Κίμων Άλκιδής
δέν λάει σά κανένα τό άληθινό του όνομα.

Τά έλαβα όλα, Ρεμψ, άνάκωσα τό ψευ-
δώνυμό σου, σου έστειλα τό βραδείο μου,
περιμένο τη φωτογραφία σου και σ' εθχα-
ριστώ γιά τις εικόνες, πού μερικές θα τις
χρησιμοποήσω. 'Ελπίζουμε πώς γιά την
ώρα ο πόλεμος άποσοθήθηκε' τι θα γίνη
άργότερα... πούς ξέρει;

Φαίνεται, Συνητήρι, πώς ή συλλογή
σου δέν θάγε χρονολογία και την άνόμισα
περινή. 'Εκπαισε νά πού τό της άμέσεως.
τώρα είναι κάπως άργά γιαι τό πώς ά-
σκήσεις νά μποροδς νά σου δημοσιευδν
στα φυλλάδια πού μένου; Γρήγορα όμως θα
προκηρυχθή ο νέος Διαγωνισμός, και τότε
μού ξαναατέλνεις τη συλλογή σου... έπιση-
μημένη και διορθωμένη. Τό «Συνητήρι»,
όπως κι' όλα τά οδότερα εις «τήρι»—πο-
τήρι, σκαλιστήρι, έσκαμιστήρι κτλ.—θέλει
όξεία.

Αυό Διακλασόπουλα, πού δέν θέλουν νά-
ναφέρω τά όνόματά τους, πού καταγγέλλουν
πώς ή «Κέρκυρα» του Μεγαλή Στρογγώφ
είναι παρμένη από τό Άναγνωστικό της
Αροινός Ταμπακοπούλου, όπου φέρει την

όποιαφή του κ. Πατιζέ Λαύρα. Μόνο
πού έκεί είναι έκτενέστερο. Γιατί τό έκκα-
μα αυτό ο Μεγαλή Στρογγώφ; Δέν σολλο-
γιάθηκε πώς κι' άλλα παιδιά θα είχαν έ-
κείνο τό βιβλίο; 'Ας έζημιώμεν τουλάχισ-
στο «μμημους» ή «δισκουή».

Μότσα Φλόρα, τό λάθος αυτό τό γαλ-
λικό κειμένο τό διώρησα σε προηγού-
μενη Άλληλογραφία μου: άντι οδίοις,
θέλει οδίοις. 'Επίσης κι' άντι guines,
θέλει guines. 'Όχι, όδτε παράφραση όδτε
δισκουή έπιτρέπεται, τό γαλλικό κείμε-
νο πρέπει νά είναι μεταφρασμένο πιστά.
'Ω, θα είμαι πού εθχαριστημένη άν θα μού
πάρης και μόνο μιά φορά τό μήνα τώρα
με τά μαθήματα. Μά θα μού γράφης;

Πολύ θραύα, Δάφνη του Κήπου, ή πε-
ριγραφή της καλοκαιρινής σου ζωής στα
ψηλά αυτά βουνά, όπου σάς έκαναν έπι-
σκέψεις και... λύκοι. Φαντάζομαι τον τρό-
μο σου και την άγωνία σου ως νά τους
διώξουν τά σκυλιά της σάνης; αλλά κι'
αυτό είχε τό γούστο του... Σε συχαίρω
γιά τό λίαν καλώς πού ένδειχτικο σου και
τού χρόνου σου εύχομαι άριστα.

'Ο Παίγιω της 'Ομείλης— πού μού
γράφει ένα μεγάλο και σπουδαίο γράμμα—
δέν παραδέχεται τη γνώμη του Δοξασμέ-
νου Άκρωτηριού, πώς πού επικίνδυνη
από της γαλλικής είναι ή μίμηση της άγ-
γλικής προφοράς. Φρονεί πώς ο φθόγγος
της άγγλικής γλώσσας είναι όμοιος σχεδόν
με της δικής μας, και πώς άμα μίμης πώς
προφέρονται τά διάφορα φωνήεντα—τό ε ο α
γώτα, τό ι σαν ει κτλ.—προφέρεται τη γλώσ-
σα εδκόλα. Άπεναντίας, οι φθόγγος της
γαλλικής, πού δέν τους έχουμε στό δική
μας γλώσσα—εν, υ κτλ.—μής δίνουν με-
γάλο κόπο γιά νά τους μιμηθούμε.—'Εγώ
νομίζω πώς κι' οι δύο προφορές είναι γιά
μής δύσκολες' κι' άν ή μιά είναι λίγο πιο
έπικολη από την Άλλη, δέν έχει και τόση
σημασία.

Εθχαριστώ, Δοξατεχνικό Μένος, γιά
όσα καλά γράφετε γιά τό περιοδικό μου.
πού τό όνομάζεις «μικρό με μεγάλο στη
δύναμη». Τά ποιήματά σου δέν τά διάδασα
άκόμα, άν κρίνει όμως από τό γράμμα σου,
πού μερτυρεί πραγματικά ένα «λογοτεχνι-
κό μένος», έλπίζω νά είναι καλά. Θά τά
διάδωσω και θα σου πώ.

Εθχαριστώ, Εγώσου, ή μα-
θητική ζωή έχει βέβαια και τις στενοχώ-
ριες της, έχει όμως και τις μεγάλες χαρές
της. Πάντως, όπως τό άναγνωρίζεις και
σέ, είναι ή καλύτερη στη ζωή μας, και
χωρίς άλλο θα ληπθής όταν θα έλθη ή
ώρα νά την άφήσης. Ετυχώς ή ώρα αυτή
άργεί, άφοδ φέτος πηγαίνης στην Α' και
θέλεις τρία χρόνια γιά νά τελειώσης τό
Γυμνάσιο. 'Ο «έμπροσσιονισμός» είναι μιά
«τεχνονομία. Δέν επιτρέπει ο χόρος νά σου
την εηγησώ. Θά σου πώ μόνο πώς παρα-
γεται από τό impression πού θα πη «έν-
τύπωση». Και μπορείς νά καταλάβης πώς
οι ζωγράφοι αυτής της σχολής προσκ-
θούν νάπαιδίζουν όχι τόσο τό πράγμα τό
ίδιο όλάκρο, όσο την «έντύπωση» πού κέ-
νει με μιά λεπτομερεία του, την κυριώτε-
σή του.

Σέ συχαίρω, 'Ολυμπιονίκη, γιά τό
ματάλλιο πού έλαβες από τον προδευτή
της Γαλλίας γιά την έπίδοσή σου στα γαλ-
λικά. Οι άπαντήσεις σου στος διαγωνισμούς
δεκτές. Δέν θυμώδαι τώρα, άλλ' άν οι Άγ-
γελίς σου έκείνες, δέν εδημοσιεύθηκαν ως
τώρα, θα πη πώς τό γράμμα σου χάρηκε.
Νομίζω, Αδμή, πώς άπάντηρα και στο
προηγούμενο γράμμα σου. Φυσικά, τό-
ρα πού άρχισαν τά μαθήματα δέν θα μπο-
ρής νά μού γράφης τόσο συχνά, όπως ή-

ποτε όμως κοιτάς νά βρισκής λίγον καιρό
κάπου κάπου. Της εθχής μου γιά τά γενέ-
θλιά σου. Τώρα μπαίνεις στα δεκατέσσερα,
είσαι άρκετά μεγάλη...

'Όραία ή παρατήρησή σου, Κρητικο-
πούλα, πώς οι οκέψεις του Τέμ Σόγερ
είναι άστατες, αλλά έχουν και βάθος. Καλή
πρόδο και στην Α' τάξη. Σού έστειλα 10
τετράδια. Ναι, κοιτάς νά τά πολυστέφης,
γιατί τό 15 πού έχεις ως τώρα είναι λι-
γα. Άλλοι γτάνουν τά 50 και τά 100!

Με τόν καιρό, Σουριανόπουλε, θα συγ-
χωνευδν οι δύο γλώσσες και θα έχουμε
μόνο μιά. Άλλά όσο έχουμε δύο, είναι ά-
νάγκη νά μαθαίνουμε και τις δύο. 'Η φω-
τογραφία του παιδιού θαρπή, άρα άκατάλ-
ληλη. Δική σου μπορείς νά σταλγής όταν
θα κείνης—δέν υπάρχει προθεσμία. Τά γράμ-
ματά σου και νά μού τά φέρης μπορείς,
και νά μού τά στέλνης με άλλον. Δέν εί-
ναι άπαραίτητο νά περνοδν από τό ταχυ-
δρομείο. Με γατί στο καινούργιο σπίτι. 'Η
άπάντησή μου αυτή είναι σε δύο γράμμα-
τά σου.

Τό σονέττο «Ελληνικά Νησιά» πού δη-
μοσιεύη στην πέμπτη σελίδα, είναι από την
«ΚΡΗΝΗ», λυρική συλλογή, πού έξέδωσα
πρό όλίγου έδώ ο άλεξανδρινός ποιητής κ.
Κ. Ν. Κωνσταντινίδης. Τόν ξέρете. Είναι
τό παλιό Διακλασόπουλο «Αναβύριον Ρό-
δου, πού τελευτάει, σά μιά συνέντευξη του
στην «Καθημερινή» με όνόμασε «Παιδικό
Πανεπιστήμιο». 'Η συλλογή του περιέχει
όλο σονέττα. Δέν είναι βέβαια γιά παιδιά,
τή συσταίνω όμως στα μεγαλύτερα Δια-
κλασόπουλα, όσα αγαποδν την ποίηση. Θά
βρουν πού όρατα πράγματα στις 70 καλο-
τυκωμένες σελίδες της. Έκδοση του «Γρα-
φείου Πνευματικών Έτηρησιών» υπάρχει
σ' όλα τά βιβλιοπωλεία.

Με τις φωτογραφίες των Βραβευμένων
πού δημοσιεύη σήμερα, τελειώνουν όσες
είχα λάβει πρδς δημοσίευσής. Δέν έχω πιά
παρά δύο βραβευμένων σε Κυριακές, πού
θα δημοσιευδν όταν γίνη Κυριακή, και
μιά της Σεπτεμής Λαίδης, πού δέν μπο-
ρώ νά τη δημοσιεύω γιαι' είναι πού με-
γάλη. Τώρα κερμάνω άλλες.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέο Ψευδώνυμο: Κόρη των Κυμά-
των, κ. (ΠΔ), Μυστηριώδης Άγνωστος,
κ (ΑΔ) Ντένικετ Χ, κ. (ΚΑ).
Άνανεύσεις Ψευδώνυμων: Άγριο-
κόριτσο, κ.

Η Διαπλάσις άσπάζεται τους φίλους
Νίκιη (μιά γιά ή καινούργια πώλη έχω
κι' έκεί άρκετά Διακλασόπουλα, αλλά
πάντα υπάρχει έδαφος και γιά έσοπάθωμα)
Κοκκινάσκουβίτσαν (όραία ή φωτογρα-
φία και κάποτε θα δημοσιεύη' οι παραγ-
γελίες εθχτελεθούσαν) 'Ηλέκτρα (τις έ-
λαβα νά ξαναατέλγης και την Άλλη) Μαί-
ρη Μ. Καλού (έλαβα πέτυχε ο άδελ-
φός σου; χαιρυσιμός στον Άφροδ του
'Ισίου και συχαρητήρια γιά την έπίδο-
σή του στο Πολυτεχνείο) 'Αθηναίος (χα-
ριτωμένη ή γλειογραφία, θα τη δημοσιεύ-
σω) Σάβλ Βανέλ (έδω, πού καλός ο
βαθμός σου' καλή πρόδο και στην Γ' τά-
ξη) Ραρμουσιαν 'Αρτεμιν (τις έλαβα
έγκριτως' άφοδ είχες τόσες άσχολίες στο
σπίτι, «πολύ σου και καλή σου» πού μπό-
ρσες νάπαντήσης και σ' αυτούς) Κική
Α. Βασιλάκου (καλώς ήλθες' έλπίζω τό-
ρα νά μού γράφης συχνά και σ' εθχαριστώ
πού φροντίζεις και γιά τη διάδοσή μου)
Μωραϊτικο Σταπόλε κτλ. κτλ.

Είς όσας επιστολές έλαβα μετά την
10 Οκτωβρίου άπάντησω στο άρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΛΕΞΗΝΕΙΣ

ΣΥΝΕΚΕΙΛΑ τοῦ 236ου Διαγωνισμοῦ Λόγων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς 22 Δεκεμβρίου.

618. Λεξιγραφος

Μικρὸ ὄνο καὶ πῶ μεγάλο
Καὶ τὰ δύο μαζί ἐν βάλλω,
Δὲν παθαίνο ἀπὸ τὴν πείνα :

Καὶ ὄνο κάθε μῆνα.

Παπακλιὰ τῆς Ἄνδρου

619. Μεταγραμματισμός
Σβύνας Βῆτα, γράφεις Τά,
Κ' ἀπὸ μιὰ δυστοχημένη
Ἡρωίδα δημηγῆ,

Βλέπεις ἀξάφνα θεά
Ποῦ τὴ νύχτα μόνο βγαίνει
Καὶ γυρίζει ὡς τὸ πρωί.

Παπακλιὰ τῆς Ἄνδρου

620. Στοιχειοτόνωγραφος μετὰ μετα-
γραμμτισμοῦ

Βυζαντινὸς ποῦ ἐγέννησε αὐτοκράτορα
Τῆς ἑβδομάδος γίνεται μιὰ ἡμέρα,

Ἔνα του γράμμ' ἄν τοῦ σφουσθῆ,

Ἔνα του ἄλλο ἄν ἄλλαχθῆ,

Κ' ἄν ἀνεβῆ ὁ τόνος του πῶ λέρα.

Νηρηΐς

621. Διπλὴ Κλίμαξ

P - A - P
P - A - P
P - A - P
P - A - P
P - A - P
P - A - P
P - A - P
P - A - P
P - A - P
P - A - P

Κάθε πούλα ἀντιπροσπεύει γράμμα.
Τὰ ἐν τῷ μέσῳ Α εἶναι τελικὰ τῶν λέ-
ξεων τῆς ἀριστερῆς κλίμακος, αἱ ὅσαι
ἀρχίζον ἀπὸ Ρ, καὶ ὄνοκα τῶν λέ-
ξεων τῆς δεξιῆς, αἱ ὅσαι τελευτῶσιν
εἰς Ρ. Καὶ ἀναγινώσκονται ἀνὰ δύο
λέξεις κατὰ σειρὰν ἐκ τῶν ἄνω : θεά
καὶ στοιχεῖον - μένος τοῦ φυτοῦ καὶ
γυνὴ τῆς Γραφῆς - ἄρθρον νόμου ἢ
διαθήκη καὶ λεπτότατον ἀέριον - κρά-
τος καὶ πατὴρ τοῦ Κάδμου - ὄπλον καὶ
πηλὸν - ψευδομὸς καὶ πόλις τῆς Αἰγύ-
πτου - ἐπίθετον Ἀρτέμιδος καὶ μηχανή-
ημα ὑριθμοῦν - οἱ πρόποδες τοῦ βου-
νοῦ κοινῶς καὶ τίτλος ἡμερόνος.

(Νέον εἶδος) Βασίλισσα Νεφερίτι

622. Γράφος

γῆν γῆν γῆν οἶκος ἰγ ἰρετ
γῆν γῆν γῆν μονὴ ἰγ ἰγ

Ραρνεοσία Ἄρτεμις

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀδοκῆσεων τοῦ φύλλ. 32.

422. Ἀντιόχεια (ἀντί, ὄχι, ἄ!) - 423.

Τῆνος-Ρῆνος. - 424. Ἄγις-οἰγὰ - 425.

426. Ἐν τῇ

ΜΥΣ ἑνώσει ἢ ἰ-

ΜΑΡΣ οχός (Ἡ ἄ-

ΜΗΚΟΣ νύγγωσις κα-

ΜΑΡΙΟΣ τὰ στίχον, ἐκ

ΜΙΛΗΤΟΣ τῶν κάτω καὶ

ΜΙΑΟΥΔΗΣ ἐκ δεξιῶν). -

ΜΑΡΑΘΝΙΟΣ 427. Ἄρτεμι-

ΜΑΘΟΥΣΑΙΝΑΣ οἶον - Ἄρτε-

ΜΕΘΥΜΒΡΙΝΟΣ μις = ἰον +

(κηρίον - κῆρ =) ἰον. Ἀδοκῆσιμα ὑπο-

λοίων : ΙΟΝΙΟΝ. - 428. ΑΗΟ-Ο-ΕΟ =

Ἀπληστον τὸ κέρας (Ἰουδαίη, Ἄ-

σκλῆπιος, ΞενΟφῶν, ΝαΟύμ, ΚΛΕων,

ΖηηΟβία). - 429. Μῆδῆνα ἀπὸ τοῦ τέ-

λους μακάρως. - 430. Ὁ Ἀριστοτέλης

ἦτο Σαγαρείτης (ὄα, ρ' εἰς το, τὰ εἰς

ε. τοσ τὰ Γῆ ρῆ τίς).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΑΗ' - 899]

Στέφανε τῆς Δόξης, γιά τὴ γιορτὴ σου
Συχομαὶ χρόνια πολλὰ γεμάτα θγῆα
καὶ χαρὰ. Ζακυνθινόυλα

[ΑΗ' - 900]

Ἀλληλογραφῆ, ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικὰ
Ἀμὲ διαπλασπούλα-ες 12-16 ἐτών.
Διοίς : Ἀνθὰ Κάνια Σπάλα, Κοριζῆ 1,
Πλατεία Τσόκη, Ἀθήνας, διὰ Μεσαέλα

[ΑΗ' - 901]

Γαλανομάτα, ποῖα ἢ Διοίς σου ; Γιατί
δὲν τὴν ἔγραψες ; Διάννα

[ΑΗ' - 902]

Στόν ἀγαπῆτόν μας ΑΡΧΗΓΟΝ «Χ.56»
Σγιὸ τὴν ἔορτὴ του εὐχόμεθα χρόνια τρι-
στυχομαίμενα. ΙΝΤΕΛΛΑΙΤΖΕΝΣ ΣΕΡΒΙΣ

[ΑΗ' - 903]

Στὴν [ΑΗ' - 826] ἀντὶ Κλαώνα ἐτυπώ-
θηκε Κλέπκα.

ΙΝΤΕΛΛΑΙΤΖΕΝΣ ΣΕΡΒΙΣ

[ΑΗ' - 904]

Ελένη λαλιώτου, τί γίνεσαι ; ποῖα ἢ
Διοίς σου ; Μαῦθο Διαράντι

[ΑΗ' - 905]

Μέρισα, τετραδιάκι ἔλαβα. Συγγνώ-
μην τὸ λάθος γιά τὴν διευθύνειν δικό
μου. Κρητικοπούλα

[ΑΗ' - 906]

Συριανέ, πῶς τὰ πῆγες ; Γράφε.

ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΚΗ ΥΠΑΡΕΙΣ

[ΑΗ' - 907]

Σταματῶ ἀλληλογραφία, καὶ ἐξακολου-
θῶ ἀνταλλαγῆ. Μ. Μυστικῶν. Διοίς :
Ἰωάννη Παγαρόπουλον, Poste Restante
Κεντρ. Ταχυδρ. Ἀθήνα.

Κατάσκοπος 33

[ΑΗ' - 908]

Βασίλισσα Νεφερίτι, δὲν ἔλαβα Μ. Μυ-
στικὰ. Γαλανομάτα, ἔστειλα πρὸ και-
ροῦ. (Καθυστερημένο). Τίν-Τάκ

[ΑΗ' - 909]

Ξανθὴ Ὀρειβάτης, πῶς πάνε οἱ βου-
τιές ; ἢ Τρελλὴ Χαβανέζα γκρεμο-
τακίεσαι γι' αὐτὲς ἀπ' τὰ δένδρα τῆς...
Ἐκάλης ; Διχουδίτσα

[ΑΗ' - 910]

Κυρίαρχε, Κρητικοπούλα, Πανζουρι-
σμέ, ἔστειλα λάδατῆ ;

ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΚΗ ΥΠΑΡΕΙΣ

[ΑΗ' - 911]

Στὴν πρόεδρὸ μας Κοκκίνοσουφίτσα
εὐχόμεθα γιά τὴ γιορτὴ τῆς χρόνια
πάμπολλα καὶ τριευτυχομαίμενα.

ΑΤΘΙΑΕΣ

[ΑΗ' - 912]

Ρόμπερ Τέυλορ, καίμενε Χρηστάκη, σάν
Ἑβραϊκός !... θυμήσου καὶ μένα...
λιγαί ; ; ;

ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΚΟΣ ΟΝΕΙΡΟΠΟΛΟΣ

[ΑΗ' - 913]

ΚΟΚΚΙΝΟΣΚΟΥΦΙΤΣΑ ΧΡΟΝΙΑ ΠΑΜ-
ΚΠΟΛΛΑ ΚΑΙ ΤΡΙΣΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΑ.
ΔΙΧΟΥΔΙΤΣΑ

[ΑΗ' - 914]

Μελαγχολικὴ Ὑπαρξῆ, Ρόμπερ Τέυλορ,
Μελαγχολικὸν Ὀνειροπόλῆ, εὐχαριστοῦ-
με. Ἐοσις... πότε με τὸ καλὸ ;

Ἰσις, Νεφερίτι

[ΑΗ' - 915]

Πρωτοπαίλωντας στὴν κίνηση αἰς χα-
ρητῶ φιλικὰ. Ἀλληλογραφῆ, ἀνταλ-
λάσσω τετραδιάκια καὶ γραμματόσημα μὲ
δλους-ες. Γράφατα : S. Roussos B.P. 534
Caire (Egypte) διὰ :

Ἄγρὸ Ἑλληνόπουλο

[ΑΗ' - 916]

Μυστηριώδεις Κατάσκοποι, εὐχαρι-
στοῦ πολὺ γιά τὸ βραβείο. Ἰσις

[ΑΗ' - 917]

ΕΥΓΕΝΙΚΕ ΟΞΑΡΙ, θερμῆς καρδιόβγαλ-
τες εὐχούλες στὸ γιορτακόμα σου.

ΕΥΑΝΝΑ

[ΑΗ' - 918]

Ζακυνθινόυλα, Γκλόρια, Αἰβόλα, Κατά-
σκοπε 33, Νεφερίτι, μήπως ρίξανε φα-
λιμένο τὰ ταχυδρομαίτα ; ΕΥΑΝΝΑ

[ΑΗ' - 919]

Ξανθὴ Ὀρειβάτης, σὲ περιμένουμε ἀνο-
επόμενα γιά ν' ἀνεδοῦμε τὰς κορυφῆς
τῶν... Ἰμαλαίων ! - Κοκκίνοσουφίτσα
ἀκόμα δὲν σ' ἔφαγε ὁ λῆνος ;

Διχουδίτσα, Τρελλὴ Χαβανέζα

[ΑΗ' - 920]

Κατόπι τῆς ἀποχώρησος τῆς Ξανθῆς
Ὀρειβάτης ἀναλαμβάνει καθήκοντα
Ταρίου ἢ Τρελλῆ Χαβανέζα. ΑΤΘΙΑΕΣ

[ΑΗ' - 921]

Πᾶσι πᾶσιν κινήσων, εὐχαριστοῦσα σου-
μα δι' ἐκτίμησιν Διαπλασκούμοου.

Εὐάννα

[ΑΗ' - 922]

Νεφερίτι, Διάννα, γιατί δὲν ἀπαντᾶτε ;
ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΚΗ ΥΠΑΡΕΙΣ

[ΑΗ' - 933]

Τρισκατάρατε περσικὰ, γι' ἐπαθεῖς μὲ
τὴν Εὐάννα ; Γιά τὴν γιορτὴ σου χρο-
νια πολλὰ. Ναπολιτάνα

[ΑΗ' - 924]

Διαπλασπούλα-ες ἔνα τετραδιάκι αἰς
πολὸ θὰ μ' εὐχαριστοῦσε. Διοίς : κ.
Κοριάνον Ζένιον, Ταχ. Κιβ. 39. Λάρνακα
(Κύπρος) διὰ :

Βασίλισσα τῶν Δουλουδιῶν

[ΑΗ' - 925]

Διαγωνισμός [ΑΗ' - 701] ἐξακολουθεῖ δ-
μαλῶς, περιμένονα ἀπὸ δλους-ες.

Εὐάννα Ἀγλέτ

[ΑΗ' - 926]

Ἀντιπρόσωποι καὶ μέλη, καταστατικὸ θὰ
λάβετε τέλος τοῦ μηνός. - ΑΤΘΙΑΕΣ

[ΑΗ' - 927]

Δοῦξ Ὀμπλιγκαντῶ ἔτσι κίνουν τὰ Δια-
πλασπούλα μεταξὺ τῶν ; Ναπολιτάνα

[ΑΗ' - 928]

Ναπολιτάνα, πῶς πῆγες ἢ ἐγγίσησαι ;
Περσικὰ.

ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΚΗ ΥΠΑΡΕΙΣ

[ΑΗ' - 929]

Κρητικοπούλα, Εὐωδία Ρόδο, πόσο λυ-
ποῦμαι ! ! ἀλλὰ... ἀδυνατῶ

ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΚΟΣ ΟΝΕΙΡΟΠΟΛΟΣ

[ΑΗ' - 930]

Μιχαὴλ Στραγγῶφ ἔφυγες κ' ὅτε
Γεῖα σου ; ! Ναπολιτάνα = Ἰωαννίδου.
Θαρεῖς, μπαμπάκα, πῶς εἶσαι ἀναποκάλο-
πηγῆ ; - Ἀγριοὐρίτσο, Μάγισσα Δαλίτσα

[ΑΗ' - 931]

Ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικὰ. Διοίς : Μαρία
Δαματῶου Σουλίου-Βυρῆνης, Πλατεία
Βουδ, Πάτρας. Τόμπουλα

[ΑΗ' - 932]

Διαπλασπούλες, ἀλληλογραφῆ μὲ δ-
λους. Διοίς : Ἀνθὰ Μαρίνα Πατρανάκη,
Ρέθυμον. διὰ : Παναγὴ Βασίλισσα

[ΑΗ' - 933]

Εὐχαριστῶ θερμῶτα τίς Διαπλασπού-
λες τοῦ στείλανε τετραδιά. Περιμένω
ἀπ' δλους. Διοίς : [ΑΗ' - 802] - Μελαγγορς

[ΑΗ' - 934]

Ἰάσον, ἀλληλογραφῆ μὲ Διαπλασπούλα
τῆς κινήσεως καὶ ὄχι μὲ ἀπαράχοις.
Ναπολιτάνα

[ΑΗ' - 935]

Μεγάλη Ἰδέα, ἔχεις εὐφαμένη ἰδέα
Γιὰ μένα. Ναπολιτάνα